

MAMA WORDT MODEL

(Mama Macht Mobil)

komisch blijspel in drie bedrijven

van

ULLA KLING

vertaling en bewerking

Erik Bok

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **MAMA WORDT MODEL – MAMA MACHT MOBIL** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ULLA KLING** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Hannie Schalk: moeder

Karel Schalk: vader

Marco Schalk: hun zoon

Jan Veen: camping vriend

Heleen Veen: zijn vrouw

Inge Veen: hun dochter

Ans: schoolvriendin van Hannie

Andre: Don Juan achtige type

Opa: van de Schalkjes

DECOR:

Eenvoudige huiskamer met in ieder geval rechts een deur naar de keuken. Aankleding met tenminste een bankstel, t.v, en een stofzuiger. *(die ook moet kunnen zuigen)*

Eerste bedrijf

(als het doek opgaat is Hannie bezig de poten van de meubels te wrijven. Midden op het toneel staat een stofzuiger. Hannie is een vrouw die meer zorg aan het huishouden besteedt dan aan zichzelf. Voor Hannie komt het huishouden en haar gezin op de eerste plaats. Marco komt op, de zoon van Hannie en Karel. Marco luistert naar muziek via een walkman. De muziek staat tamelijk luid)

HANNIE *(zonder op te kijken van haar werk)*: Terug en voeten vegen!

MARCO: Hè wat?

HANNIE: Ik zei: "Terug en voeten vegen". Je bent toch niet doof?

MARCO: Wat zeg je?

HANNIE *(haalt de dopjes van Marco's koptelefoon uit zijn oren)*:
Terug... en... voeten.... vegen.....!

MARCO: Mam, stel je niet aan. Ik heb mijn voeten geveegd.

HANNIE: Dat zal wel, laat zien. *(ze inspecteert de zolen van Marco's schoenen)* Dacht ik het niet, stikvol vuil en microben. Terug en voeten vegen. *(ze duwt Marco af)* En zet die pokkeherrie zachter, je verpest je oren. *(Karel komt op van links)* Voeten vegen!

KAREL: Voeten vegen? Zeg, spoor jij wel helemaal? Ik kom van boven.

HANNIE: Van boven? Heb je de trapleuning aangeraakt?

KAREL: Weet ik veel, dat zal wel. Hoezo?

HANNIE: Hoezo....? Hoezo....? *(ze maakt met glassex Karels handen schoon)* Ik heb net de leuning afgenomen. Nu kan ik weer opnieuw beginnen. Nergens aankomen. Ik ben zo terug.

KAREL: Zo terug? Wat ga je doen?

HANNIE: De trapleuning afnemen. Overal afblijven. *(Hannie af)*

KAREL: De trapleuning afnemen? En dat heb je net gedaan...? Ach, laat ook maar. *(Marco komt op)* Hallo jongen, het is weer goed mis met je moeder.

MARCO: Ik weet het pa.

KAREL: Ik begrijp het niet jongen, je moeder was altijd al wel netjes maar de laatste tijd overdrijft ze.

MARCO: Misschien is het een soort substituutbevrediging.

KAREL: Een soort wat?

MARCO: Substituutbevrediging. Dat is een soort psychologische term. Het betekent dat mama op de een of andere manier iets te kort komt en dat probeert ze te compenseren door de perfecte huisvrouw te spelen.

KAREL: Wat zou je moeder nou te kort komen? Ze heeft alles wat haar hartje begeert.

MARCO: Pa, de laatste tijd gaat mama het huis alleen nog maar uit om boodschappen te doen. De rest van de dag loopt ze hier te schrobben en te boenen. Wat voor leven is dat?

KAREL: Als je moeder daar nou gelukkig mee is.

MARCO: Pa, mama is niet gelukkig. Ze mist een doel, een uitdaging. Ze zoekt bevrediging voor haar onvervulde verlangens.

KAREL: Je moeder heeft geen onvervulde verlangens, ze heeft mij toch?

MARCO: Sorry dat ik het zeg pa, maar met jou getrouwd te zijn is niet bepaald het einde.

KAREL: Zo, en dat kun jij weten?

MARCO: Het is natuurlijk allemaal relatief... Maar puur profylactisch gesproken, zou ik zeggen dat er iets aan jullie onderlinge verhouding moet worden bijgesteld.

KAREL: We hebben geen verhouding, we zijn getrouwd.

MARCO: Weet je, ik observeer jullie al een tijdje en jullie zijn steeds interessant studiemateriaal geweest.

KAREL: Hoe bedoel je, studiemateriaal?

MARCO: Dat waardeer ik nou zo aan jullie generatie pa, jullie zitten stikvol complexen en onverwerkte jeugdtrauma's, reuze interessant voor scripties en zo.

KAREL: Bedoel je dat je je moeder en mij als proefkonijn hebt gebruikt voor je proefwerken? Dat krijg je er van als je je zoon laat studeren. Ik wist dat zich dat vroeg of laat tegen mij zou keren.

MARCO: Verwerp mijn hypothese nou niet direct pa. Ik weet dat het bedreigend voor je is, maar laat het eerst tot je subconscienceness doordringen en kijk dan wat het met je doet als mens zijn.

KAREL: Substituutbevrediging, onvervulde verlangens, mens zijn, subkonsjiensnes, wat is dat voor sociologen-chinees? Je moeder en ik hebben je toch normaal Nederlands leren spreken?

MARCO: Maar pa, begrijp je het dan niet? Het is allemaal relatief. Puur profylactisch gesproken zit jullie huwelijk in een bewustzijnsvernaauwing.

KAREL: Puur profylactisch sta jij uit je nek te kletsen. Studeer eerst maar eens af. Ik heb geen zin in dat geitenwollensokkengeouwehoer.

MARCO: Ik wil je alleen maar waarschuwen. Kijk voor mij is het niet zo erg. Ik ga binnenkort toch het huis uit.

KAREL: En waar wil mijnheer mijn zoon dan naartoe?

MARCO: Daar ben ik nog niet helemaal uit. Maar zodra ik het weet, vertel ik het jullie. *(Karel wil gaan zitten, juist op dat moment komt Hannie op)*

HANNIE: Niet gaan zitten! *(ze spreidt een krant uit over de bank en zet Karel op de krant)* Ik heb vanmiddag de bank geshamporalled. Denk eraan dat je overal afblijft. Heb jij je schoenen wel geveegd, jongen?

MARCO: Ma, doe eens rustig en kom er bij zitten.

HANNIE (*gaat door met stoffen, hangt schilderijtjes recht, etc*): Daar heb ik geen tijd voor jongen. Ik moet nog stofzuigen. (*Marco kijkt Karel aan, Karel haalt zijn schouders op, neemt de krant onder zijn zitvlak vandaan en gaat de krant lezen. Hannie zet de stofzuiger aan. Marco trekt echter de stekker eruit*)

MARCO: Mam, ik meen het, we willen met je praten.

HANNIE: Kan dat niet een andere keer jongen? Ik lig al achter op mijn schema.

KAREL: Vergeet dat schema, doe eens iets gek, iets onverwachts.

HANNIE: Dat kan niet jongen ik moet stofzuigen, het loopt zo in met dit weer en op deze vloerbedekking zie je alles.

KAREL: Over schema's gesproken, wanneer gaan we eten?

HANNIE: Daar heb ik nog geen tijd voor gehad. Ik moet eerst nog zuigen en de badkamer moet nog gedaan, daarna begin ik aan het eten.

KAREL: Als het maar niet te lang duurt. Er komt vanavond een film met Arnold Schwarzenegger op t.v. die wil ik zien.

MARCO: Oh, jullie zijn onverbeterlijk! (*er wordt gebeld. Hannie gaat open doen*) Pa als je wilt dat ma wat minder poetst, dan zul je me wel een beetje moeten helpen.

KAREL: Een andere keer jongen, ik wil op tijd eten.

HANNIE: Nee maar, Jan en Heleen, wat een verrassing. Kom verder. Zal ik jullie jassen aanpakken? Vergeten jullie niet jullie voeten te vegen? Het loopt zo in met dit weer.

KAREL: Nee maar Jan en Heleen, wat een verrassing! Mag ik even een teiltje? (*hij zet de t.v. aan en doet alsof hij kijkt. Marco zet de koptelefoon van zijn walkman op en "swingt mee" op de muziek*)

HELEEN (*komt op samen met Hannie en Jan*): We dachten: "Kom we wippen even aan bij Karel en Hannie, we hebben jullie al zolang niet meer gezien". Ik zei nog tegen Jan "We hebben Karel en Hannie al zolang niet meer gezien, er zal toch niks gebeurd zijn?" Nietwaar Jan?

JAN: Ja ja, dat zei je.

HANNIE: Oh, met ons is alles goed hoor. Er is niets gebeurd. Alles is nog bij het oude.

HELEEN: Ik zeg nog tegen Jan, het wordt weer beter weer, Karel en Hannie zullen ook wel weer gauw naar hun tuinhuisje komen, nietwaar Jan?

JAN (*kijkt inmiddels mee naar de t.v.*): Ja ja, het wordt beter weer.

HELEEN: Wij gaan elke avond even kijken, nietwaar Jan?

JAN: Ja ja, elke avond.

HELEEN: Typisch hè, onze tuinhuisjes liggen praktisch tegen elkaar aan en toch zien we elkaar zo weinig, is het niet Jan?

JAN: Ja ja, ze liggen praktisch tegen elkaar aan.

HELEEN: Nee, dat bedoel ik niet. Ik bedoel, het is jammer dat we elkaar weinig zien.

JAN: Ja, ja, dat is jammer.

KAREL: Reuze jammer.

HELEEN: Dus toen dachten we, laten we eens bij de Schalkjes kijken of ze nog leven.

HANNIE: Ik heb pas nog tegen Karel gezegd: "We moeten snel weer naar ons tuinhuisje, want daar komt de hele boel onder het stof".

KAREL (*parodie op Jan*): Ja, ja, dat heb je gezegd. (*Jan en Heleen staan enigszins ongemakkelijk en besluiteloos aangezien hen geen zitplaats wordt aangeboden*)

HELEEN: Nou, nu hebben we jullie weer eens gezien.

HANNIE: Aardig van jullie, dat je even langs kwam. Hoe gaat het met Inge?

HELEEN: Oh, met Inge gaat het goed. Ze heeft vast een vriendje, ze is zo vaak weg 's avonds. Het is vast een hele aardige jongen. Ze maakt een heel gelukkige indruk, nietwaar Jan?

JAN: Ja, ja, heel gelukkig.

HANNIE: Kreeg onze Marco ook maar eens een vriendinnetje. Maar hoe vaker ik hem vraag een meisje te nemen, hoe afwijzender hij reageert.

HELEEN: Gelukkig mankeert Inge niks, die kan krijgen wie ze wil. Nietwaar Jan?

JAN: Ja, ja, wie ze wil.

HELEEN: Een goede opvoeding loont zich altijd, nietwaar mijnheer Schalk?

JAN: Ja, ja, altijd.

HELEEN: Ik vroeg jou niks, ik vroeg het aan mijnheer Schalk.

HANNIE: Karel lieverd, Heleen vraagt je wat.

KAREL: Hè, wat?

HELEEN: Dat een goede opvoeding zich altijd loont!

KAREL (*zonder van de t.v. op te kijken*): Ja, ja, natuurlijk.

HELEEN: Hm, wanneer jullie weer eens naar jullie tuinhuisje gaan, dan komen jullie maar een kop koffie halen. Jullie zijn altijd welkom, nietwaar Jan?

JAN: Ja, ja, altijd.

HELEEN: Misschien dat Inge haar vriend meebrengt, dan kunnen jullie die ook leren kennen. Tot gauw. Kom Jan, we gaan.

JAN: Ja, ja, we gaan.

HANNIE: Leuk dat jullie even langs kwamen. Tot gauw. (*Hannie en Heleen gaan af. Marco doet zijn koptelefoon af*)

JAN (*fluistert samenzweerderig tegen Karel*): Hé, morgenmiddag om vijf uur in cafe Atlanta?

KAREL (*fluistert terug*): Afgesproken. Het eerste rondje is van mij.

JAN: Wat een genoeg eens zonder Heleen ergens naar toe te gaan en met andere mensen te praten. Toen we trouwden was ze best okee, maar de laatste tijd word ik gek van haar.

KAREL: Ik weet wat je bedoelt, met Hannie is het net zo. Waar zouden we zijn zonder Atlanta?

JAN: Precies, waar zouden we zijn zonder Atlanta? Waarschijnlijk op de rand van een zenuwinstorting.

HELEEN (*vanachter het toneel*): Jan, we gaan!

JAN: Ja, ja, ik kom eraan! Wat een stem. Die gaat je toch door merg en been? Een misthoorn is er niks bij.

HELEEN: Jan, kom je nog?!

JAN: Ja, ja, ik kom al! (*zacht tot Karel*) Tot morgen.

KAREL: Tot morgen, Hou je haaks. (*Jan af*)

MARCO: Zo zie je maar weer, er zijn altijd mensen die het nog beroerder hebben.

KAREL (*schrikt*): Heb je meegeluisterd?

MARCO: Ja, en ik moet zeggen: "Het was zeer interessant studiemateriaal".

KAREL: Denk eraan geen woord tegen je moeder. Dit blijft onder ons.

HANNIE (*op. Ze zet de t.v. uit*): Karel, dat was uitermate onbeleefd van je om naar de t.v. te blijven kijken.

KAREL: Ik had ze toch niet uitgenodigd? Het is al erg genoeg dat we ze bij het tuinhuisje constant tegen het lijf lopen.

MARCO: Wanneer gaan jullie er eigenlijk weer naar toe?

HANNIE: Geen idee, er wordt voor het weekend beter weer verwacht en ik moet er hoognodig schoonmaken. Hoezo?

MARCO: Niets, zo maar.

HANNIE: Had je misschien met ons mee gewild?

MARCO: Alstublieft niet, bespaar me.

HANNIE: Je gaat toch niet weer het hele weekend rondhangen bij je vrienden? Het wordt tijd dat je een meisje krijgt.

MARCO: Mama alsjeblijft, voor ik een relatie met een adolescent van de andere kunne aan kan gaan, gebaseerd op wederzijds vertrouwen en begrip, zal ik me eerst los moeten zien te maken van de navelstreng, die me verbonden houdt met de onzelfstandige wortels van mijn jeugd.

HANNIE: Begrijp jij, waar hij het over heeft?

KAREL: Geen idee, de jeugd van tegenwoordig praat allemaal in turbo-taal of Yuppie-slang. Als je met je eigen kind wilt "communiceren" heb je een woordenboek nodig. (*hij duikt achter zijn krant*)

MARCO: Ik bedoel dat, voor ik op een meisje verliefd word, ik eerst op kamers ga.

HANNIE (*stoft gedachteloos de meubels*): Maar jongen toch, zou je dat nou wel doen? Je kunt dat meisje toch mee hier naar toe nemen? Je hebt hier je natje en je droogje, er wordt voor gezorgd.

MARCO: Precies, ik word verzorgd alsof ik een kleuter ben. Mijn eten wordt gekookt, mijn kleren worden gewassen, mijn kamer wordt opgeruimd, je doet zelfs de tandpasta nog op mijn tandenborstel! Je loopt de gods ganse dag als een kloek achter me aan. Het is een wonder dat ik alleen naar de toilet mag. Moet je jezelf nu eens zien!

HANNIE *(terwijl ze doorgaat met stof af nemen)*: Hoezo, wat doe ik dan?

MARCO: Zie je wel, je hebt het zelf niet eens door: Substituutbevrediging. *(hij neemt haar de stofdoek uit handen)*

HANNIE: Wat doe je?

MARCO: Niks. *(hij gaat naar Karel en neemt hem de krant uit handen)*

KAREL: He, wat moet dat? Geef mijn krant terug.

MARCO: Oh nee, ik denk er niet aan. Hebben jullie niks beters te doen dan stof af nemen en de krant lezen? Jullie zitten in een vicieuze cirkel. Vader duikt in zijn krant omdat jij de hele dag loopt te boenen en jij slaat aan het schoonmaken omdat vader de krant zit te spellen.

KAREL *(pakt krant terug)*: Wat een onzin! Typisch geitenwollensokkengeleuter. Sinds wanneer voeden kinderen hun ouders op?

MARCO: Sinds sommige ouders dommer zijn dan hun kinderen. Neem een raad van mij aan: Ga vanavond gezellig met zijn tweeën naar de film. *(geeft ook stofdoek terug)*

HANNIE: Dat vind ik lief van je Marco, maar ik heb nog zoveel te doen.

KAREL: En ik heb mijn krant nog niet uit.

MARCO *(trekt Karel de krant uit handen)*: Het is altijd hetzelfde, wanneer jij thuiskomt duik je achter de krant of je hangt voor de buis te gapen. Nog een wonder dat je geen rechthoekige ogen hebt gekregen. Er valt niks te beleven met jou. Vind je het raar dat moeder vreemd gaat doen? *(trekt Hannie haar stofdoek uit handen en gooit deze samen met de krant op de grond)* En jij loopt de god ganse dag te boenen en te sloven. Daar houdt geen gezonde kerel het bij uit. Het is hier nog sterieler dan in een ziekenhuis. We durven amper nog adem te halen zonder mondlapje. Doe toch eens normaal! Jullie allebei! Zien jullie dan niet dat jullie gedrag katatonisch is?

KAREL: Nu is het genoeg! Het is al erg genoeg dat je moeder dag in dag uit, loopt te stoffen en te doen. Ik laat me door jou niet voorschrijven hoe ik mij psychologisch gedraag. Ik ga! Alleen! *(af)*

HANNIE: Jongen, ik snap er niets meer van. We zijn toch een normaal gezin?

MARCO: Als dit normaal is, dan hoop ik nooit normaal te worden. *(af)*

HANNIE *(pakt de krant op en vouwt hem keurig netjes recht. Ze pakt de stofdoek en gaat verder met afstoffen)*: Wat zijn die twee chagrijnig. Het lijkt wel alsof iedereen ontevreden is. En dat terwijl ik toch zo mijn best doe om het iedereen naar de zin te maken. *(er*

wordt gebeld) Wie kan dat nu zijn? (*af, komt even later terug met Ans*) Nee maar, Ans, dat is lang geleden, kom verder.

ANS: Neem me niet kwalijk dat ik onaangekondigd bij je binnerval, maar ik moet je gewoon spreken.

HANNIE: Geeft niks, je bent altijd welkom. Je ziet er goed uit. Je kunt wel zien dat jij niet getrouwd bent.

ANS: Wat is er met jou aan de hand? Onze hele klas was schreewend jaloers toen jij als eerste trouwde. Wat is er gebeurd?

HANNIE: Wat er gebeurd is? Ik ben getrouwd, ik doe het huishouden, ik heb een zoon.

ANS: Dat klinkt niet erg opwindend. Misschien kom ik precies op het juiste ogenblik, je bent hard op weg een poetsmonster te worden. Als ik je opbel dan moet je steeds je strijkijzer uitzetten, of je melk kookt bijna over, als ik je al kan verstaan, want meestal staat er op de achtergrond een stofzuiger te loeien. Waarom besteed je niet wat meer aandacht aan jezelf?

HANNIE: Daar heb ik toch geen tijd voor?

ANS: Dan maak je maar tijd! Wanneer heb je voor het laatst een nieuwe jurk gekocht?

HANNIE: Dat weet ik niet, het schiet er gewoon bij in.

ANS: Dat dacht ik al. (*ze steekt een sigaret op en loopt hiermee al pratend over het toneel. Hannie pakt een asbak van tafel en volgt hiermee Ans op voet*) Laat ik maar met de deur in huis vallen, ik heb niet veel tijd.

HANNIE: Nee, dat kan ik me voorstellen. Ik hoorde dat je een eigen zaak hebt.

ANS: Ik heb sinds een half jaar een eigen boetiek. En het loopt fantastisch! Nu eens niet een zaak die zich uitsluitend op de jeugd richt, maar vlotte draagbare mode voor de gewone vrouw. Betaalbare kleding voor de huisvrouw die zich ook eens in het nieuw wil steken. Begrijp je waar ik naar toe wil?

HANNIE: Eh ja.... (*ze houdt ondertussen angstvallig de askegel in het oog*)

ANS: Nu wilde ik eens in de maand een kleine modeshow geven, onder het motto, Eigentijdse mode, voor de hedendaagse vrouw, begrijp je?

HANNIE: Ja ja natuurlijk.... of eigenlijk, nee.....

ANS: Voor een modeshow heb ik modellen nodig, maar de modellen die het bureau me stuurt zijn allemaal veel te jong of ze hebben het figuur van een bezemsteel en toen dacht ik aan jou.

HANNIE: Aan mij?

ANS: Aan jou ja, jij bent het type vrouw waar wij ons op richten; je bent de tienerjaren ontgroeid, je hebt geen wespentaille. Je bent weliswaar huisvrouw maar je bent nog altijd vlot en modern. (*kijkt*

even bedenkelijk) Nou ja, we zorgen er wel dat je dat weer wordt. Wat loop je toch constant achter mij aan?

HANNIE (*zet snel de asbak op tafel*): Ach niks... ik wilde alleen geen as op het tapijt.

ANS: Zeg, ben jij eigenlijk nog wel te redden? Heb je niks beters om je druk over te maken? Het wordt tijd dat je hier weg komt.

HANNIE: Maar Marco en Karel dan?

ANS: Die leren maar eens voor zichzelf te zorgen. Beter laat dan nooit. Ik heb je nodig als model.

HANNIE: Maar ik ben toch geen model?

ANS: Maak je geen zorgen, je hebt een natuurlijke schoonheid. Voor al het andere hebben we schoonheidsspecialistes, manicures, kappers en de hele ratte plan. Trek die afschuwelijke jurk uit dan neem ik je gelijk mee.

HANNIE: Mee? Waar naar toe?

ANS: Als je mijn model wordt dan zul je een paar dagen per maand naar de stad moeten, je hebt geen tijd om iedere dag op en neer te reizen.

HANNIE: Dat gaat niet, ik laat Marco en Karel niet in de steek.

ANS: Kom nou, die zijn alleen maar dankbaar dat ze een paar dagen van jouw schoonmaakwoede zijn verlost.

HANNIE: Maar.....

ANS: Niks te maren, kleeid je om. Dan gaan we. We zullen ervoor zorgen dat je weer een beetje vrouw wordt. Kijk me niet zo aan, als een spreekwoord die uit het nest is gevallen, het wordt tijd dat je de lasten van een jarenlang huwelijk van je af werpt.

HANNIE: Denk je dat ik dat kan?

ANS: Vast en zeker. En Karel en Marco zal het ook goed doen.

HANNIE: Het overvalt me allemaal zo, ik heb geen tijd om erover na te denken.

ANS: Je hoeft er ook niet over na te denken, je moet gewoon meekomen. Schiet op het wordt tijd dat je hier weg komt. (*Hannie af. Even later komt Karel op*)

KAREL: Hé hallo, bezoek?

ANS: Hallo Karel, ken je me niet meer? Ik ben Ans, een schoolvriendin van Hannie.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto